

“मीठे बच्चे- रूहानी सेवा गरेर आफ्नो र अरूको कल्याण गर, बाबासँग सच्चा दिल राख्यौ भने बाबाको दिलमा चढ्नेछौ ।”

प्रश्न:- देही-अभिमानी बन्ने मेहनत कसले गर्न सक्छ ? देही-अभिमानीको निशानी सुनाऊ ?

उत्तर:- जसको पढाइसँग र बाबासँग अटूट प्यार छ उनीहरूले देही-अभिमानी बन्ने मेहनत गर्न सक्छन् । उनीहरू शीतल हुन्छन्, कसैसँग पनि धेरै कुरा गर्दैनन्, उनीहरूको बाबासँग प्यार रहन्छ, चलन धेरै रोयल हुन्छ । उनीहरूलाई नशा रहन्छ- हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, हामी उहाँका सन्तान हौं । उनीहरू सुखदायी हुन्छन् । हरेक कदम श्रीमत अनुसार उठाउँछन् ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले सेवाको समाचार पनि सुन्नुपर्छ फेरि जो मुख्य-मुख्य महारथी सेवाधारी छन् उनीहरूले राय निकाल्नुपर्छ । बाबाले जान्नुहुन्छ- सेवाधारी बच्चाहरूको नै विचार सागर चल्दछ । मेलाको वा प्रदर्शनीको उद्घाटन कससँग गराउने ! कुन-कुन प्वाइन्ट सुनाउनुपर्छ । शंकराचार्य आदिले यदि तिम्रो यो कुरालाई बुझे भने भन्नेछन् यहाँको ज्ञान त धेरै उच्च छ । यिनलाई पढाउने कोही बुद्धिमान् हुनुपर्छ । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, यो त उनीहरूले मान्नेछैनन् । त्यसैले प्रदर्शनी आदिको उद्घाटन गर्न जो आउँछन् उनीहरूलाई के-के सम्झाउने, त्यो समाचार सबैलाई बताउनुपर्छ वा टेपमा छोटकरीमा भर्नुपर्छ । जसरी गंगेले शंकराचार्यलाई सम्झाइन्, यस्ता-यस्ता सेवाधारी बच्चाहरू त बाबाको दिलमा चढ्छन् । हुन त स्थूल सेवा पनि हुन्छ तर बाबाको ध्यान रूहानी सेवामा जान्छ जसले धेरैको कल्याण गर्छन् । कल्याण त हरेक कुरामा छ नै । यदि योगयुक्त भएर बनाएमा ब्रह्माभोजन बनाउँदा पनि कल्याण छ । यदि यस्तो योगयुक्त भोजन बनाउनेवाला भए भने भण्डारामा बडो शान्ति हुन्छ । यादको यात्रामा रहून् । कोही पनि आयो भने तुरुन्त उनलाई सम्झाइयोस् । बाबा सम्भन सक्नुहुन्छ- सेवाधारी बच्चाहरू को-को छन्, जसले अरूलाई सम्झाउन सक्छन् उनीहरूलाई नै सेवामा बोलाइन्छ पनि । सेवा गर्नेवाला नै बाबाको दिलमा चढ्छन् । बाबाको सारा ध्यान सेवाधारी बच्चाहरू तर्फ नै जान्छ । कतिले त सम्मुख मुरली सुने पनि केही बुझ्न सक्दैनन् । धारणा हुँदैन किनकि आधा कल्पको देह-अभिमानको बिमारी धेरै कडा छ । त्यसलाई मेटाउनको लागि धेरै कम छन् जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् । धेरैले देही-अभिमानी बन्ने मेहनत गर्न सक्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानी बन्नु बडो मेहनत छ । ठीकै छ, कसैले चार्ट भरेर पनि पठाउँछन्, तर पूरा पठाउँदैनन् । फेरि पनि केही ध्यान त रहन्छ । देही-अभिमानी बन्ने कुरामा धेरै कमको ध्यान रहन्छ । देही-अभिमानी बडो शीतल हुन्छन् । उनीहरू त्यति बढी कुराकानी गर्दैनन् । उनीहरूको बाबासँग यस्तो प्यार रहन्छ, कुरै नसोध । आत्मालाई यति खुसी हुनुपर्छ जुन कहिल्यै कुनै मनुष्यलाई हुँदैन । यी लक्ष्मी-नारायणलाई त ज्ञान हुँदैन । ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई छ, जसलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, यो नशा पनि तिमीहरूमा एक-दुईलाई रहन्छ । त्यो नशा भयो भने बाबाको यादमा रहनेछन्, जसलाई देही-अभिमानी भनिन्छ । तर त्यो नशा रहँदैन । यादमा रहनेको चलन बडो रोयल हुन्छ । हामी भगवान्का बच्चा हौं । त्यसैले गायन पनि छ- अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपीहरूसँग सोध, जसले देही-अभिमानी भएर भगवान्लाई याद गर्छन् । याद गर्दैनन्, त्यसैले शिवबाबाको दिलमा चढ्दैनन् । शिवबाबाको दिलमा भएनन् भने दादाको दिलमा पनि चढ्न सक्दैनन् । उहाँको दिलमा रहन्छन् भने अवश्य पनि यिनको दिलमा पनि हुनेछन् । बाबाले हरेकलाई जान्नुहुन्छ । बच्चाहरूले स्वयं पनि सम्भन्छन्- हामी के सेवा गर्दछौं । सेवाको सोख बच्चाहरूमा धेरै हुनुपर्छ । कसैलाई सेन्टर जमाउने सोख पनि रहन्छ । कसैलाई चित्र बनाउने सोख रहन्छ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- मलाई ज्ञानी तू आत्मा बच्चाहरू प्रिय लाग्दछन्, जो बाबाको यादमा पनि रहन्छन् र सेवा गर्नको लागि पनि दौड-धूप गरिरहन्छन् । कसैले त बिल्कुलै सेवा गर्दैनन्, बाबाले भनेको पनि मान्दैनन् । बाबाले त जान्नुहुन्छ नि- कहाँ कसलाई सेवा गर्नुपर्छ । तर देह-अभिमानको कारणले आफ्नो मतमा चल्छन् त्यसैले उनीहरू दिलमा चढ्दैनन् । अज्ञान कालमा पनि कुनै बच्चा खराब चलनको हुन्छ भने पिताको दिलमा रहँदैन । उनलाई कपूत सम्भन्छ । सङ्गदोषमा खराब हुन पुग्छन् । यहाँ पनि जसले सेवा गर्छन् उनीहरू नै बाबालाई प्रिय लाग्छन् । जसले सेवा गर्दैनन् उनीहरूलाई बाबाले प्यार कहाँ गर्नुहुन्छ र । सम्भननुहुन्छ त कदिर अनुसार नै पढ्नेछन्, फेरि पनि प्यार कसमाथि रहन्छ ? त्यो त कायदा छ नि । राम्रा बच्चाहरूलाई बडो प्यारले बोलाएर भन्नुहुन्छ- तिमी धेरै सुखदायी छौ, तिमी पिता स्नेही छौ । जसले बाबालाई याद नै गर्दैनन् उनीहरूलाई पिता स्नेही कहाँ भनिन्छ र । दादा स्नेही बन्नु छैन, स्नेही बन्नु छ बाबाको । जो बाबाको स्नेही छ उसको बोलचाल बडो मीठो सुन्दर हुन्छ । विवेकले यस्तो

भन्छ- समय भए पनि शरीरको कुनै भरोसा कहाँ छ र । बस्दा-बस्दै दुर्घटना हुन्छ । कोही हर्टफेल हुन्छन् । कसैलाई रोग लाग्छ, मृत्यु त अचानक हुन्छ नि, त्यसैले श्वासको भरोसा छैन । प्राकृतिक प्रकोप पनि अहिले अभ्यास भइरहेको छ । समय नहुँदै बर्सात भयो भने पनि नुक्सान गरिदिन्छ । यो दुनियाँ नै दुःख दिनेवाला हो । बाबा पनि यस्तो समयमा आउनुहुन्छ जब महान् दुःख हुन्छ, रगतको नदी पनि बग्नु छ । कोसिस गर्नुपर्छ- हामीले आफ्नो पुरुषार्थ गरेर २१ जन्मको कल्याण त गरौं । धेरैमा आफ्नो कल्याण गर्ने नशा पनि देखिदैन ।

बाबाले यहाँ बसेर मुरली चलाउनुहुन्छ तैपनि बुद्धि सेवाधारी बच्चाहरू तर्फ रहन्छ । अब शंकराचार्यलाई प्रदर्शनीमा बोलाएका छन्, नत्रभने यिनीहरू यसरी कहीं जाँदैनन् । बडो घमण्डसँग रहन्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई मान पनि दिनुपर्ने हुन्छ । माथि सिंहासनमा बसाउनुपर्छ । यस्तो होइन, सँगसँगै बस्न सक्छन् । होइन, सम्मान उनीहरूलाई धेरै चाहिन्छ । निर्मान भए भने फेरि चाँदी आदिको सिंहासन पनि छोड्नेछन् । बाबा हेर कस्तो साधारण रहनुहुन्छ । कसैले पनि जान्दैन । तिमी बच्चाहरूमा पनि कुनै बिरलैले जान्दछन् । कति निरहंकारी बाबा हुनुहुन्छ । यो त बाबा र बच्चाहरूको सम्बन्ध हो नि । जसरी लौकिक पिता बच्चाहरूसँग रहन्छन्, खान्छन्, खुवाउँछन्, यहाँ हुनुहुन्छ बेहदका पिता । संन्यासी आदिलाई बाबाको प्यार मिल्दैन । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- कल्प-कल्प हामीलाई बेहदका बाबाको प्यार मिल्दछ । बाबाले फूल बनाउने धेरै मेहनत गर्नुहुन्छ । तर ड्रामा अनुसार सबै त फूल बन्दैनन् । आजका धेरै राम्रा-राम्रा पनि भोलि विकारी बन्दछन् । बाबाले भन्नुहुन्छ- तकदिरमा छैन भने अरू के गर्न सकिन्छ । धेरैको चलन गन्दा हुन पुग्छ । आज्ञाको उल्लंघन गर्छन् । ईश्वरको मतमा पनि चल्दैनन् भने उनीहरूको के हालत होला । उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ अरू त कोही छैन । फेरि देवताहरूको चित्रमा हेर्नौ भने यी लक्ष्मी-नारायण नै उच्च भन्दा उच्च हुन् । तर मनुष्यहरूले यो पनि जान्दैनन्- यिनलाई यस्तो कसले बनायो । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई रचयिता र रचनाको नलेज राम्रोसँग बसेर सम्झाउनुहुन्छ । तिमीलाई त आफ्नो शान्तिधाम र सुखधाम नै याद आउँछ । सेवा गर्नेको नाम स्मृतिमा आउँछ । अवश्य पनि जो बाबाका आज्ञाकारी बच्चाहरू छन् उनीहरू तर्फ नै दिल जान्छ । बेहदका बाबा एक पल्ट नै आउनुहुन्छ । ती लौकिक पिता त जन्म-जन्मान्तर मिल्छ । सत्ययुगमा पनि मिल्छ । तर त्यहाँ यी बाबा मिल्नुहुन्न । अहिलेको पढाइबाट तिमी पद पाउँछौ । यो पनि तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ । बाबाबाट हामी नयाँ दुनियाँको लागि पढिरहेका छौ । यो बुद्धिमा याद रहनुपर्छ । छ धेरै सहज । सम्झ, बाबा खेलिरहनुभएको छ, अनायास कुनै आउँछ भने बाबाले तुरुन्त त्यहाँ नै उसलाई ज्ञान दिन थाल्नुहुन्छ । बेहदको पितालाई जान्दछौ ? बाबा आउनुभएको छ पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउन । राजयोग सिकाउनुहुन्छ । हामीलाई नै सिकाउनुहुन्छ । विश्व स्वर्ग थियो । जहाँ यी देवी-देवताहरूको राज्य थियो । अहिले त नर्क छ । नर्कबाट फेरि स्वर्ग बाबाले नै बनाउनुहुन्छ । यस्तो-यस्तो मुख्य कुरा कोही आयो भने उनीहरूलाई बसेर सम्झाऊ, उनीहरू कति खुसी हुनेछन् । केवल भन बाबा आउनुभएको छ । यो उही महाभारत लडाईं हो जुन गीतामा गाइएको छ । गीताको भगवान् आउनुभएको थियो, गीता सुनाउनुभएको थियो । के को लागि ? मनुष्यलाई देवता बनाउन । बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- म बाबालाई र वर्सालाई याद गर । यो दुःखधाम हो । यत्ति बुद्धिमा याद रह्यो भने पनि खुसी रहनेछ । हामी आत्माहरू बाबाको साथमा शान्तिधाम जानेवाला छौ । फेरि वहाँबाट पार्ट खेलन पहिले-पहिले सुखधाममा आउनेछौ । जसरी कलेजमा पढ्छन् भने सम्झन्छन् हामी यो पढाइ पढेर यो-यो बन्नेछौ । बेरिस्टर बन्नेछौ वा पुलिस सुपरिटेन्डेन्ट बन्नेछौ, यति पैसा कमाउनेछौ । खुसीको पारा चढिरहन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई पनि यस्तो खुसी रहनुपर्छ । हामी बेहदका बाबाबाट यो वर्सा पाउँछौ फेरि हामी स्वर्गमा आफ्नो महल बनाउनेछौ । सारा दिन बुद्धिमा यो चिन्तन रह्यो भने खुसी पनि रहन्छ । आफ्नो र अरूको कल्याण गरौं । जुन बच्चाहरूसँग ज्ञान धन छ उनीहरूको कर्तव्य हो दान गर्नु । यदि धन छ, दान गर्दैनौ भने उनीहरूलाई कंजूस भनिन्छ । उनीहरूको पासमा धन हुँदा-हुँदै पनि मानौं छँदै छैन । धन छ भने दान अवश्य गरून् । राम्रा-राम्रा महारथी बच्चाहरू जो छन् उनीहरू सदैव बाबाको दिलमा चढिरहन्छन् । कसै-कसैको लागि ख्याल रहन्छ- यो सायद चल्न सक्दैन । परिस्थिति यस्तो छ । देहको अहंकार धेरै चढेको छ । कुनै पनि समयमा हात छोड्न सक्छ र आफ्नो घरमा बस्न सक्छ । मुरली धेरै राम्रो चलाए पनि देह-अभिमान धेरै छ, अलिकति पनि बाबाले सावधानी दिनुभयो भने छोड्नेछन् । नत्रभने गायन छ- प्यार करो चाहे ठुकराओ... यहाँ बाबाले ठीक कुरा गरे पनि रिसाउँछन् । यस्ता-यस्ता बच्चाहरू पनि छन्, कोही त भित्र धेरै कृतज्ञ (आभारी) हुन्छन्, कोही भित्र जलेर मर्छन् ।

मायाको देह-अभिमान धेरै छ । कति यस्ता पनि बच्चाहरू छन् जसले मुरली सुन्दै-सुन्दैनन् र कोही भने मुरली बिना रहन सक्दैनन् । मुरली सुन्दैनन् भने आफ्नै हठ हो, ममा त ज्ञान धेरै छ तर हेर्दा केही पनि हुँदैन ।

त्यसैले जहाँ शंकाराचार्य आदि प्रदर्शनीमा आउँछन्, सेवा राम्रो हुन्छ भने त्यो समाचार सबैलाई पठाउनुपर्छ, जसले गर्दा सबैलाई थाहा होस् कसरी सेवा भयो अनि उनीहरूले पनि सिक्नेछन् । यस्तो-यस्तो सेवाको लागि जसको ख्याल आउँछ उनीहरूलाई नै बाबाले सेवाधारी सम्झनुहुन्छ । सेवामा कहिले थाक्नु छैन । धेरैको कल्याण गर्नु छ नि । बाबाको मनमा त यही रहन्छ, सबैलाई यो ज्ञान मिलोस् । बच्चाहरूको पनि उन्नति होस् । सधैं मुरलीमा सम्झाइरहनुहुन्छ— यो रूहानी सेवा मुख्य हो । सुन्नु र सुनाउनु छ । सोख हुनुपर्छ । ब्याज लगाएर सधैं मन्दिरमा गएर सम्झाऊ— यी लक्ष्मी-नारायण कसरी बने ? फेरि कहाँ गए ? कसरी राज्य-भाग्य पाए ? मन्दिरको ढोकामा गएर बस । कोही पनि आउँदा भन, यी लक्ष्मी-नारायण को हुन्, यिनको यहाँ कहिले राज्य थियो ? हनुमान पनि जुत्तामा गएर बस्थे नि । त्यसको पनि रहस्य छ नि । दया आउँछ । सेवाको युक्तिहरू बाबाले धेरै बताउनुहुन्छ, तर व्यवहारमा धेरै कमले मात्रै ल्याउँछन् । सेवा धेरै छ । अन्धाहरूको लठ्ठी बन्नु छ । जसले सेवा गर्दैनन्, बुद्धि सफा रहँदैन भने फेरि धारणा पनि हुँदैन । नत्रभने सेवा धेरै सहज छ । तिमी यो ज्ञान रत्नहरूको दान गर्दछौ । कुनै धनी मानिस आयो भने भन हामी हजुरलाई यो सौगात दिन्छौ । यसको अर्थ पनि हजुरलाई सम्झाउँछौ । यी ब्याजहरूको बाबालाई धेरै कदर रहन्छ । अरू कसैलाई यति कदर रहँदैन । यिनीहरूमा धेरै राम्रो ज्ञान भरिएको छ । तर कसैको तकदिरमा छैन भने बाबाले पनि के गर्न सक्नुहुन्छ । बाबालाई र पढाइलाई छोड्नु— यो त ठूलो भन्दा ठूलो आत्मघात हो । बाबाको बनेर फेरि छोडपत्र दिनु— यो जस्तो महान् पाप कुनै हुँदैन । ऊ भन्दा नीच अरू कोही हुँदैन । बच्चाहरू श्रीमत्तमा चलनुपर्छ नि । तिम्रो बुद्धिमा छ— हामी विश्वको मालिक बन्नेवाला छौ, कम कुरा हो र । याद गर्नु भने खुसी पनि रहन्छ । याद रहेन भने पाप भस्म हुने छैनन् । एडाप्ट भएपछि खुसीको पारा चढ्नुपर्छ । तर मायाले धेरै विघ्न पार्छ । कच्चालाई गिराइदिन्छ । जसले बाबाको श्रीमत्त नै लिंदैनन् भने उनीहरूले के पद पाउलान् । थोरै मत लियो भने फेरि यस्तै कम पद पाउँछन् । राम्रो मत लियो भने उच्च पद पाउँछन् । यो बेहदको राजधानी स्थापन भइरहेको छ । यसमा खर्च आदिको कुनै कुरा छैन । कुमारीहरू आउँछिन् सिकेर धेरैलाई आफू समान बनाउँछिन्, यसमा फी आदिको कुरा छैन । बाबाले भन्नुहुन्छ तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिन्छु । म स्वर्गमा पनि आउँदिन । शिवबाबा त दाता हुनुहुन्छ नि । उहाँलाई खर्च के दिन्छौ । यिनले सबै कुरा उहाँलाई दिए, वारिस बनाए । बदलामा हेर राजाई मिल्छ नि । यी पहिलो-पहिलो उदाहरण हुन् । सारा विश्वमा स्वर्गको स्थापना हुन्छ । एक पैसा पनि खर्च हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पिता स्नेही बन्नको लागि धेरै-धेरै सुखदायी बन्नु छ । आफ्नो बोलचाल धेरै मीठो रोयल राख्नु छ । सेवाधारी बन्नु छ । निरहंकारी बनेर सेवा गर्नु छ ।
- २) पढाइ र बाबालाई छोडेर कहिले पनि आत्मघाती महापापी बन्नु छैन । मुख्य हो रूहानी सेवा, यस सेवामा थाक्नु छैन । ज्ञान रत्नहरूको दान गर्नु छ, कंजूस बन्नु छैन ।

वरदानः— निमित्तपनको स्मृतिले मायाको गेट बन्द गर्ने डबल लाइट भव

जो सदा स्वयंलाई निमित्त सम्भेर चल्छन्, उनलाई डबल लाइट स्थितिको अनुभव स्वतः हुन्छ । गर्ने-गराउनेले गराइरहनुभएको छ, म निमित्त हुँ— यस स्मृतिले सफलता हुन्छ । मै-पन आयो अर्थात् मायाको गेट खुल्यो, निमित्त सम्भियो अर्थात् मायाको गेट बन्द भयो । त्यसैले निमित्त सम्भिनाले मायाजित पनि बन्दछौ र डबल लाइट पनि बन्दछौ । साथ-साथै सफलता पनि अवश्य मिल्दछ । यही स्मृति नम्बरवन लिने आधार बन्न जान्छ ।

स्लोगनः— त्रिकालदर्शी बनेर हरेक कर्म गछौ भने सफलता सहज मिलिरहन्छ ।